

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Serapioni Episcopo. 44.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Paulo. 43.

Haud mirum istud videri debet, quod ne qui inuidiæ facibus inflāmantur, beneficiis quidem meliores fiunt. Acceptis enim beneficiis magis irritantur, quia se benignitate opus esse agnoscunt.

Serapioni Episcopo. 44.

Quandoquidem demonstrationum rerum obscurarum duplex principium est (omnis enim demonstratio & confirmatio vel à sensu, vel à perspicua consideratione initium ducit) mihi que aut horum altero, aut etiam utroque ad sedandam tuam iracundiam, è medio ut ipse scripsisti, pectore feruentem, uti necesse est: sunt autē iudicia ea, quæ per rationis opem fiūt, haud æquè omnibus prona & facilia (propterea quod & prudentem ac sagacem eum esse oportet, qui aliquid obscuri venari vult, & in his disciplinis, quæ mentem acuunt, diu multumque in prima ætate versatum esse) idcirco satius fuerit, ab ipso experimento iisque, quæ Domino Christo contigerunt, exordiri. Hæc enim & rudes atque imperiti, & perquam ingeniosi & sagaces interiecta assequi poterunt. Quid igitur eo nomine indignaris, quod Eusebius, qui Episcopi speciem gerit, ut scripsisti, aduersus vniuersam Ecclesiam debacchās, suamque temulentiam & contumeliam non modò aduersus alios omnes, sed etiam aduersum te, à quo persæpe beneficiis affectus est, profert? Verum, ô amice, lenem animum præsta. Ut enim rationes atque argumenta, quibus id tibi faciendū esse demonstrarem, à Domini cruciatibus id probare conabor. Maximè enim ea quoque, quæ ipsi à sacrilegis & execrandis Iudæis acciderunt, intoleranda erant, atque eiusmodi, quæ veniam omnem excederēt. Verum demus ea tolerabilia fuisse. Quid autem de impio illo ac nefario Iuda dixeris, qui in sacrosanctum illum chorum, & in Regis collegiū aggregatus fuerat, atque aduersus dæmones, & morbos, & mortem

Παύλῳ. μγ.

Θαυμαστὸν οὐδὲν εἰς οὐδὲν πῦρ-
σευόμενοι, ἔδὲ τὰς εὐεργεσίας γινώσκαι
βελτίους· ὡς γὰρ τὰς χεῖρας
μᾶλλον παροξύνονται· ἐπειδὴ τῶν συ-
νίσασιν ἑαυτῶν δειθέντας χρηστότητος.

Σεραπίωνι ἐπισκόπῳ. μδ.

Ἐπειδὴ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἀφα-
νῶν πραγμάτων ἀρχαὶ διττῆς τυ-
χούσιν· ἢ γὰρ ἐξ αἰθέσεως, ἢ ἐκ νοή-
σεως ἑκατέρωθεν, πᾶσα ἀπόδειξις καὶ πί-
στις ἔρχεται, καὶ μὴ ἀναγκαστὸν ὅτιν· ἢ
θατέρω τῶν, ἢ ἀμφοτέροις κεραιῶν
ὡς τὸ κοινοῦ σὺ τὸν θυμὸν, ἐκ μέ-
σης καρδίας ὡς γέγραφας ζέοντα· ἔσται
δὲ τῶν ἀφ' ἑστέρου χριστιανῶν, οὐχ ἁ-
πασιν ὁμοίως εὐπετῶν, οὐδὲ βραδύων·
ἐπειδὴ καὶ σὺ τὸν εἶναυ ληθὲν τὸ ἡμε-
ρῶν π τῶν ἀδελφῶν, ἐκ λόγων καὶ γα-
γυμῶν καὶ τῶν ὡραίων ἡλικίας
ἐν τοῖς ἀκοῦσι τὸν λογισμὸν παιδευ-
μασιν· ἀμεινοὶ ἀπὸ τῆς πείρας· καὶ τῶν
ἀμεινοῦσιν εἰς τὸν δεσπότην Χριστὸν
ἀρξασθαι, τῶν γὰρ καὶ οἱ ἀμαρτῶν καὶ
οἱ λίσαι σωετοὶ παρακολυθησῶν δύνα-
ται· τί τοῖνυ ἀναγκαστῶν ὅτι εὐσέβιος
ὁ δόκων ὁπισκοπος ὡς γέγραφας, μα-
θεὶ καὶ πάσης τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν
παροικίων· οὐ μόνον καὶ πάντων, ἀλλὰ
καὶ σὺ τὸν πολλὰς αὐτὸν εὐεργετί-
σματος προσφέρει· ἀλλὰ μακροθύμει ὁ
φιλότιμος· ἀφείς γὰρ ἀπὸ λογισμῶν
καὶ συλλογισμῶν τὸ τ' ἀποδείξει, ἀπὸ
τῶν δεσποτικῶν παθῶν τῶν ἀποδείξιν
ποιῆσαι μὴ· μάλιστα μὲν γὰρ καὶ τὰ πα-
ρὰ τῶν ἀλιτηρίων Ἰσραήλ εἰς αὐτὸν
γενόμενα, ἀφόρητα ἴδω· καὶ πάσης συγ-
γνώμης μείζονα, πλὴν δεδούλω φο-
ρητὰ εἶναι· τί ἀνφάνης καὶ τὸ πᾶσι τοῦ
ἀλάστορος Ἰσραήλ, τοῦ εἰς τὸν θεὸν ἐκεί-
νον καταειρημνέντος χρόνον, καὶ εἰς τὸν
πᾶσι τὸν βασιλεία συλλογῶν, καὶ καὶ
δαμνίων, καὶ νοσημάτων, καὶ γὰρ τὰ ἐξ ἑ-
σῶν εἰληφότος· καὶ λαμπαροῦ οὕτω καὶ

ὁ φανὸς ἔξ ἀδύναμι καὶ ἀφανὸς γεννημένος. οὐχὶ παρὰ τὸν τοσοῦτον αὐτῶν ἀπὸ γεννημένων ἀγαθῶν. τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐκείνου θηρίων. οὕτω γὰρ καλεῖν θέμις τοὺς μηδὲ ταῖς εὐεργεσίαις ἀμείνους γινόμενους τῆς τοῦ σωτήρος ὑπερεμπληροῦσιν ἀνέξικησίας. καὶ αὐτοῦ τὸν κόρον ἠνεγκε. ταύτης τοιγαροῦν ταῖς ἐπαρθεῖς παύσειν περὶ τῶν πηλασῶν τὸ πῦρ τῆς ὀργῆς. εἰ καὶ γὰρ τοῖς ταῦτα κέτεράδυσιν.

Ὡρίωνι μονάζοντι. με.

Κανὸν σε φιλίας εὐφύτατον λέγων πρὸς ἂν Διχαίρομαι τῆς ἀληθείας. ἀπλοῦς γὰρ εἰ τὴν γλῶσσαν. ἀπλῆστερος δὲ τὴν γράμην, ἀπλῆστερος δὲ τὸν βίον.

Λαμπρῶν ἑπισκόπων. με.

Τὴν ἀκρῆσαν τῆς γενεῶν καλὰ ζωνόνομα γέννησι, ὡς σφάταιτε πολλοὶ γὰρ καθαρομένους ἐπὶ ταῖς γυναιξὶν ὁμιλοῦσιν, ἠδονῆς μόνης, ἀλλ' οὐ παιδοποιίας ἕνεκα, νομιζόντες πεπλάσθαι τὴν γυναικα, ἱερῶν παρὰ βόλων ἀπερῆε τοῖς ἐκ σωστικῶν οὐ καθαρῶν παιδοποιῶν, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἀνομιᾶς γυνῶν σωφρονεῖν, καὶ σεμνῶς βιωῦν αὐτοῖς ἀναγκασθῆναι, ὡς τῆς πτωχείας εἰς τοὺς ἐξ αὐτῆς τελευτοδύνας βαδισαμένης. πῶς γὰρ ἂν γένοιτο τοῖς τοκεῦσιν ἀλγεινότερον τοῦ τοῖς παῖδας, οἷς εὐχρηται εὐδοκίμωντες καὶ λαμπροτέρους ἑαυτῶν ἰδῆναι, θεάσασθαι μὴτε κοινῶν, μὴτε ἱερῶν σωδῶν μετέχοντας. ταῦτα μὲν οὐκ ἀναγκαῖον αὐτοῖς καὶ πῶς πῶς ἐπιήρακα τὴν δίκην, ἵνα φόβῳ τῆς πτωχείας, τὴν ἀκολασίαν κολάζουσι. καὶ γὰρ ἐξ ἀκαθάρτου αἵματος πλατύνοντα σώματα, ταῖς τοιαύταις νόσοις εὐάλωτα. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι κἀνταῦθα δειδῶσθαι δίκην. οἱ μὲν σαφῶς, οἱ δὲ λεληθότως, καὶ καὶ δὲ πάντως δόσαν. οὐ γὰρ ἂν τοῖς ἐξ αὐτῆς φώτας ἀπμαίνας, ἀλλὰ τὴν τῆς γενεῶν

potestatem acceperat, & ex obscuro atque ignobili tam clarus & illustris extiterat? An non eum, qui tot bonorum ipsi causam præbuerat, prodidit? Effera enim illa bella (sic enim eos appellare fas est, qui ne beneficiis quidem meliores redduntur) Saluatoris lenitate ac patientia saturata, aduersus eum petulantier impetum fecit. His igitur velut incatationibus iracundiæ igne lenire ac mitigare stude: iis enim, qui hæc accinunt, cedit.

Orioni Monacho. 45.

Rectissimam amicitiam normam, si quis piante esse dixerit, a vero haudquaquam aberrat. Lingua enim simplex es, animo simplicior, vita & moribus simplicissimus.

Lampetio Episcopo. 46.

Parentum intemperantiam & lasciuiam coercens Legislator (multi enim cum mulieribus nondum purgatis congregiuntur, perinde atque voluptatis tantum, ac non procreandæ sobolis causa effectam fuisse mulierem existiment) eos, qui in impuro concubitu gignuntur, templi aditu prohibuit: ut, si non sponte, ac certe inuiti & coacti temperantes se præberent, ac sibi ipsis honestè castèque viuendi necessitatem imponerent: quod alioqui pœna ad eos, quos in lucem edituri essent, grassaretur. Quid enim parentibus grauius & acerbius accidere queat, quam ut filios suos, quos etiam seipsis clariores & illustriores videre votis omnibus exoptant, ea conditione esse conspiciant, ut nec ad communes ac prophanos, nec ad sacros conuentus admittantur? Hanc igitur ipsis necessariam è vestigio pœnam intulit: ut pœnæ metu libidinosam intemperantiam coercerent. Nam corpora ea, quæ ex impuro sanguine finguntur, huiusmodi morbis obnoxia sunt. Quin multi aliam quoque etiam in hac vita pœnam, partim apertè, partim occultè luunt: atque ite in futura prorsus luunt. Neque enim his, qui eos etiam, qui ex ipsis orti sunt, ob paren-